

Изъ тѣхъ два писма Юстиніана Великаго ясно видиме, що Охридска Епископія удостоила ся да има исто таквы права, каквыто иматъ първенствующитѣ Епископіи, сирѣчь: Цариградска, Александрійска, Антіохійска и Іерусалимска. По тѣхъ права Охридскія Епископъ получилъ е независимость (*αὐτοκαταλῆαν*) и самостоятельность (*αὐτονομείαν*), която съ нищо не ся отличава отъ независимость и самостоятельность на четирытъ Патріарси. Тѣжъ независимость и самостоятельность, между другытъ преимущества, Юстиніанъ показува особенно съ наименованіе Архіепископа. Онъ пише: “Да бы Святѣйшій Първосвященноначальникъ Прими Юстиніаны — Отечества нашего — былъ не токмо Митрополитъ, но и Архіепископъ. Изъ което ся види, зашто титло Архіепископъ не е было едно пусто титло, каквото го видиме сега въ нѣкой мѣста, но оно си е имало своѣхъ силъ и значеніе.

Но за да има това Юстиніаново узаконеніе и църковно припознаннѣхъ величественность и каноническѣхъ силъ, Юстиніанъ приканилъ е на согласіе заради това нѣщо и Вигилія Папа Римскаго, каквото Църковнаго начальника надъ тѣхъ епархіи или области 6) исто така, каквото послѣ Царь Сърбскій Душанъ покани Охридскаго Архіепископа заради составленіе на Ипекското независимо Архіепископство отъ подвластнытъ на Охрида Епархіи 7). И дѣйствително Вигилій ся согласи на Юстиніановото распоряжяніе, което ясно видиме изъ вышеприведенната Новелла, гдѣто ся казва: “и въ самытъ подлежащы нему (Архіепископу Охридскому) Епархіи да държи (има) мѣсто на апостолскій Римскій Престолъ споредъ опредѣленіе (*κατὰ τὰ ὀρισθέντα*) на святаго Папа Вигилія.” При това можеме още да ся увѣриме въ това и изъ слѣдующее: “Папа Вигилій дойде

---

6) 131 Новела Юстиніанова. Бароніи ad. an. 555 I. VII. pag. 537. Christ. Oriens. T. II, N XXV. pag. 21.

7) Исторія Слав. Райча томъ II, стр. 614.